

УМНИЯТ СИН

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога един селянин и той имал един-единствен син. Изпращал селянинът сина си в разни училища да се учи на ум и разум. Веднъж на покрива на къщата им заграчил гарван. Бащата попитал сина си:

— Какво грачи гарванът? Нали си учил различни науки, трябва да знаеш!

— Откъде да зная? — отвърнал синът. — Аз не съм учил в гарвановото училище!

Тогава бащата изпратил сина си за една година в гарвановото училище. В края на годината един гарван долетял в къщи и казал на бащата:

— Аз съм твоят син от гарвановото училище, утре ти трябва да дойдеш да ме прибереш. Там има много ученици, превърнати всички в гарвани. Ще ме познаеш ли сред ятото гарвани? Ако не ме познаеш, ще трябва да остана там. Запомни как да ме различиш. Ние всички трябва да кацнем на една дълга върлина. Първият път аз ще бъда третият от този край, вторият път — петият, а третият път около едното ми око ще прелети мушица.

Щом казал това, гарванът отлетял. На другия ден бащата отишъл в гарвановото училище. Гарваните вече били накацали на върлината. Бащата трябвало да познае кой подред е неговият син.

— Третият! — посочил той.

— Вярно, позна!

След това гарваните се разхвърчали, размесили се и отново накацали на върлината. Бащата трябвало пак да познае кой е неговият син.

— Петият! — посочил той.

— Вярно, позна!

Гарваните отново се размесили и бащата пак трябвало да познае сина си. По едно време гледа — мушица прелетяла край окото на единия гарван.

— Този е! — казал бащата.

Гарванът се превърнал в момък — неговият син — и двамата тръгнали с кораб към къщи.

Когато плавали по морето, на върха на една мачта заграчил гарван.

— Ти си учил в гарвановото училище. Каж ми какво грачи този гарван? — попитал бащата.

— Ах, татко, ако ти кажа какво грачи гарванът, ти ще ме хвърлиш в морето. Не мога да ти го кажа!

Ядосал се бащата на този отговор и разгневен, хвърлил момчето в морето. Излязло така, че и да каже, и да не каже, краят бил един и същ.

Но синът не се удавил, превърнал се в риба, доплувал до другия бряг и отново се превърнал в човек. Срецнал на брега един старец и заживял в неговата къща. Живял там колкото живял и веднъж казал на стареца:

— Утре ще се превърна в пойна птичка. Отнеси ме в града и ме продай. Само че помни: клетката не продавай!

На другия ден старецът отнесъл птичката в града. Видяла го царската дъщеря. Чула тя как хубаво пее птичката и я купила скъпо и прескъпо. Но клетката старецът не продал. Взела царската дъщеря птичката и тръгнала да купува нова клетка. Докато приказвала с продавача, птичката изхвъркнала от ръцете ѝ и долетяла вкъщи при стареца.

Не след много време момъкът пак казал на стареца:

— Утре ще се превърна в бик. Откарай ме в града и ме продай. Само че въжето не продавай!

Старецът го послушал: продал бика без въжето. Взел купувачът да търси ново въже, а бикът през това време избягал и се върнал вкъщи.

Скоро момъкът пак казал на стареца:

— Утре ще се превърна в кои. Закарай ме в града и ме продай. Само помни: златната юзда не продавай!

Старецът закарал коня в града. Но там се полакомил и продал коня заедно със златната юзда. А коня го купил магьосникът, който учел гарваните да правят разни чудеса. Завел магьосникът вкъщи коня, вкарал го в конюшната и заповядал на коняря да го храни малко.

За щастие конярят не послушал магьосника и хранел коня до насита, а после го пуснал на свобода. Конят полетял, магьосникът — след него. Бягали, бягали, стигнали до брега на морето. Там конят се превърнал в риба, магьосникът — също и те заплували през морето.

На другия бряг имало царски дворец, а пред двореца белели платно трите царски дъщери. Изскочила първата риба на брега пред принцесите и се превърнала в елмазен пръстен. Най-малката принцеса веднага забелязала пръстена, сложила го на пръста си и изтичала в къщи. В стаята ѝ пръстенът се превърнал в момък. Той разказал на девойката всичко, каквото се случило и каквото имало още да се случва. Казал ѝ, че вечерта в двореца ще дойдат музиканти и заедно с тях — магьосникът. За свирнята си той ще поиска елмазения пръстен. Тя обаче не бива да му го дава.

Както казал момъкът, така и станало. Дошли вечерта в двореца изкусни музиканти и засвирила така хубаво, че да им се ненаслушаш. Когато сирели да свирят, царят ги попитал как да им се отплати.

— Не ни трябва нищо друго, дай ни само елмазения пръстен, който носи на ръката си най-малката ти дъщеря.

— Добре, вземете го! — съгласил се царят.

Но девойката за нищо на света не давала пръстена. И музикантите си отишли с празни ръце.

После пръстенът отново се превърнал в момък и казал на принцесата:

— Утре музикантите ще дойдат пак и отново ще поискат за свиренето си елмазения пръстен. Ако не можеш никак да се отървеш от тях, хвърли пръстена под стола!

Така и станало. На другия ден музикантите дошли и свирили още по-хубаво от предишната вечер. След това пак поискали за награда пръстена. Но принцесата не го давала. Като не сполучили с добро, опитали се насила да ѝ го вземат. Тогава принцесата извадила пръстена от пръста си и го хвърлила под стола си. В същия миг музикантите се превърнали в гарвани и се спуснали след пръстена. А пръстенът се превърнал в ястреб и помежду им пламнал лют бой. Ястребът надделял и прогонил гарваните.

После ястребът се превърнал пак в момък хубавец, който се оженил за най-малката царска дъщеря. Царят му отстъпил царството си и младите заживели честити и доволни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.